

The background of the entire cover is a collage of several people's faces, mostly young adults, smiling and looking towards the camera. Overlaid on the right side of the image is a large, semi-transparent green hexagon. Within and around this hexagon are numerous smaller, white and light purple 3D hexagonal shapes, some appearing to float or be layered. The overall aesthetic is modern and vibrant.

JEFF VANDERSTELT

NÅR JESUS FYLDER

OM AT VÆRE JESU DISCIPLE
I DET HELT ALMINDELIGE
HVERDAGSLIV

JEFF VANDERSTELT

NÅR JESUS FYLDER

OM AT VÆRE JESU DISCIPLE
I DET HELT ALMINDELIGE
HVERDAGSLIV

Indhold

9	Forord til den danske udgave
11	En tak
13	Indledning
16	FØRSTE DEL > BEGYNDELSER
19	1 > Det begyndte i en båd
29	2 > Jesus er med, når der spilles poker
42	ANDEN DEL > JESUS
45	3 > Jesus er bedre
53	4 > Jesus <i>gjorde</i> det bedre: Han <i>har</i> frelst os
61	5 > Jesus <i>gør</i> det bedre: Vi <i>bliver</i> frelst
67	6 > Jesus <i>vil gøre</i> det bedre: Vi <i>vil blive</i> frelst
74	TREDJE DEL > DISCIPELSKAB
77	7 > Discipel i hele livet
85	8 > Livet i livet
95	9 > Livet i fællesskabet
103	10 > Livet i mission
112	FJERDE DEL > EN NY IDENTITET
115	11 > Du gør, hvad du er
125	12 > Vi er familie: Døbt i Faderens navn
133	13 > Vi er tjenere: Døbt i Sønnens (Kongens) navn
141	14 > Vi er missionærer: Døbt i Helligåndens navn

152	FEMTE DEL › DET ALMINDELIG HVERDAGSLIV
155	15 › Hverdagens rytmer
175	16 › En plan for hverdagen
191	17 › Almindelige mennesker på mission i hverdagen
205	Konklusion: Frøene til en bevægelse
209	Appendiks A: Skabelon for en missional aftale
215	Appendiks B: Eksempel på en missional aftale
220	Skriftstedsregister

Forord til den danske udgave

Der er flere måder at forstå bogens titel på. *Når Jesus fylder* handler for det første om, at vi som disciple har brug for selv at blive fyldt af Jesus eller mættet af ham, som når en svamp mættes med vand. For det andet peger titlen på, at vi som disciple er sendt til verden for at fylde den med Jesus. Han vil opsøge og frelse den verden, der er skabt af ham, men som har vendt ham ryggen, og han vil bruge dig og mig til at give en forsmag på den nye jord.

Når Jesus fylder os og vores verden, handler det ikke kun om at fylde viden i hovedet, men om at han vil leve i os, så vi vokser i tro og gode gerninger. Jesus fylder os for at forme, forandre og vejlede os, mens vi lever et helt almindeligt hverdagsliv sammen med andre mennesker.

Visionen er, at vi som kristent fællesskab fyldes så meget af Jesus, at det flyder over, så flere kan opleve ham og mættes af ham. På den måde ændres mission fra at være en aktivitet og en solodisciplin til mere at være en livsstil, vi sammen er kaldet til at leve i som disciple.

Når Jesus fylder er den tredje udgivelse i serien *Discipel 24-7 – hverdag i evangeliets kraft*. De første udgivelser var studiehæftet *Gud, mig og min næste – Ny frimodighed til et hverdagsliv i evangeliets kraft* (2017) og studieguiden *Hverdag i evangeliets kraft – En guide til smågrupper om at vokse i Kristus* (2019).

Forfatteren Jeff Vanderstelt er kendt for at være en inspirerende underviser og satte gang i en bevægelse i USA, der udviklede sig til kirkenetværket *Soma*. *Soma* er det græske ord for *legeme* og henviser til Bibelens beskrivelse af menigheden som Kristi legeme. Med det afsæt fokuserer *Soma* på de mindre fællesskaber, hvor vi som lemmer på Kristi legeme står sammen om at vokse i troen, tjene hinanden og række evangeliet videre. Evangeliet om Jesus fremstår som det helt afgørende både til frelsen og til livet som discipel.

Bogen er selvsagt præget af amerikansk kultur og den kirkelige tradition, den er blevet til i, men vi mener ikke desto mindre, at der er meget god inspiration at hente i den. Derfor udgiver vi den nu med stor glæde i Danmark. Vi beder om og tror på, at den kan blive en hjælp til ny frimodighed i livet som Jesu discipel.

I bedste Soma-stil vil vi opfordre til ikke at fokusere på metoder og koncepter, men derimod til at lade sig inspirere af de bibelske mønstre og principper, som udfoldes i bogen.

Somas materialer udbredes via organisationen Saturate. Man kan læse mere på hjemmesiderne wearesoma.com og saturatetheworld.com. Flere oplysninger om det danske projekt *Discipel 24-7 – hverdag i evangeliets kraft* findes på hjemmesiden www.discipel24-7.dk.

Januar 2020.

Styregruppen for projekt *Discipel 24-7 – hverdag i evangeliets kraft*.

Kim Hjermand, Claus Grønbæk, Reidar Puggaard Poulsen,

Peter Leif Mostrup Hansen og Birger Reuss Schmidt.

En tak

Denne bog er et resultat af mange menneskers tilskyndelser. Jeg foretrak at tale frem for at skrive, men de ældste i Soma Tacoma og flere andre ledere af menigheder i Soma-familien opmuntrede mig til at skrive. Og de blev ved. Jeg er dem stor tak skyldig, både fordi de ikke lod mig 'dø i synden', og fordi de gjorde det muligt for mig at sætte tid af til projektet.

Jeg vil også gerne rette en stor tak til hele min familie i Soma Tacoma. Vi har kæmpet skulder ved skulder og sammen lært af vores fejl, mens vi holdt fremad og voksede i nåde. Vi kunne fortælle flere historier om Guds nåde imod os, end der er sider i denne bog. Jeg takker Gud for hver eneste mand og kvinde og hvert eneste barn, som har været lemmer på Kristi legeme i vores fælles mission gennem de sidste ti år. Denne bog er et resultat af vores fælles erfaringer. Det har været en stor glæde at vokse sammen med jer, brødre og søstre.

Stor tak også til min assistent, Sara Parker, som har været en uvurderlig hjælp. Uden hende ville denne bog ikke være blevet færdig. Tak til Randy og Lisa Sheet, som opmuntrede mig og forhindrede mig i at kaste håndklædet i ringen. De blev ved med at forsikre mig om, at mine ord ville være til gavn for mennesker. Tak til Wedge missional community, som har sat utallige fingeraftryk i teksten. Det har været skønt og forløsende at dele livet med jer gennem de sidste ti år.

Sidst, men ikke mindst, tak til Jayne, min sandhedstalende, Jesus-elskende, åndsfulde og bedende hustru, som holder mig forankret, gør det hele virkeligt og får os alle til at vende blikket mod himlen i trosgennemsyret, håbefuld forventning til de store planer, Gud har lagt for os. Gud vidste, at jeg havde brug for en partner og ven som Jayne. Uden hende ville jeg aldrig have skrevet denne bog og aldrig have fået den tjeneste, jeg har.

Indledning

Jeg kan ikke lide at skrive.

I mere end seks år har jeg faktisk forsøgt at undgå at skrive en bog, men nu kunne jeg ikke længere lade være, for en vision har grebet mit hjerte, og jeg må dele den.

Visionen er, at vi lader os mætte med Jesus – at hver eneste mand og kvinde og hvert eneste barn overalt får et dagligt møde med Jesus gennem hans folks ord og gerninger.

Det er egentlig ikke min vision. Det er Guds vision. Han siger: ”Jorden skal fyldes med kundskab om Herrens herlighed, som vandet dækker havets bund” (Hab 2,14). Dette vil Gud virkeliggøre ved sin søn Jesus Kristus, som virker gennem sit legeme, kirken. Som det siges i Ef 1,22-23: ”Alt har han lagt under hans fødder, og han har givet ham som hoved over alle ting til kirken; den er hans legeme, fylden af ham, der skaber hele sin fylde af alle.”

Jesus er hoved for sit legeme, kirken, og gennem den ønsker han at fylde hele verden med sit nærvær. Dette er mætning – Jesus-mætning.

Kan du forestille dig, at hver eneste by, hvert eneste kvarter, hver eneste gade og hvert eneste hus blev mættet med Jesu nærvær gennem hans folk? Ville du ønske, at eleverne i hver eneste skole, hvert eneste klasseværelse og hver eneste SFO hver dag fik et møde med Jesus og erfarede hans gerning? Kan du sammen med mig drømme om en dag, hvor der ikke er et kontor, en fabrik eller en forretning, hvor man kan undgå at blive præsenteret for det glade budskab om Jesus i ord og gerning? En dag, hvor hver eneste café, pub, restaurant og bagerbutik dufter af Jesus?

Det er Guds plan for verden, og han ønsker at realisere den gennem sine børn, sit folk.

Han vil have dig med på holdet!

Jeg håber, du læser denne bog, fordi du gerne vil have del i det arbejde. Hvis du kender, elsker, følger og stoler på Jesus, så er du allerede en del af det. Hvis du endnu ikke har givet dit liv til Jesus, beder jeg om, at det måske for dig. Du kan ikke være med til at mætte verden med Jesus, før han har mættet *dig*.

Når du læser denne bog, vil du, ligesom andre, måske tænke, at dens budskab er rettet mod en åndelig elite; en særlig gruppe kristne, som har et særligt kald fra Gud; mennesker, der er trænet og oplært og beklæder tillidsposter i menigheden. Men det må du endelig ikke tro, for det er ikke sandt.

Eller måske tror du, at Gud kun arbejder gennem ildsjæle, som sælger alt, hvad de ejer, for at rejse ud som missionærer. De mennesker arbejder han selvfølgelig gennem, men han arbejder også gennem mennesker, der bliver, hvor de er. Hans plan er at arbejde alle steder gennem os alle.

Måske har du aldrig oplevet, at Jesus virkede gennem dig for at fylde dine hverdagsaktiviteter med sit nærvær. Det må dog ikke forhindre dig i at tro, at han ønsker at gøre det og kan gøre det. Sandheden er, at hvis du tilhører Jesus, så er du også kaldet til at mætte verden med ham.

Her skal det måske bemærkes, at dette ikke er en bog om ledelse, selv om jeg håber, at også ledere vil læse og have gavn af den. Bogen henvender sig primært til alle de 'almindelige' troende. Den er tænkt som en opmuntring til at leve hverdagen med det mål for øje, at alle steder og alle mennesker må mættes af Jesus.

Denne bog er til dig – en normal, ubemærket, almindelig person, ung eller gammel, mand eller kvinde – for det er dig, Jesus kalder til at fylde verden med hans nærvær. Du er *skabt* til at gøre det!

Du skal medvirke til at føre Jesu store mission til verden ud i livet. Det har altid været Guds tanke at bruge helt almindelige mennesker til at vise verden sin store magt og herlighed. Han leder ikke efter den mest imponerende person, for han er selv den person.

Med andre ord: Du er den helt rigtige til at smøge ærmerne op og tage fat på Guds arbejde.

De mennesker, du skal møde i denne bog, passer også helt perfekt til opgaven. De er helt normale mennesker, almindelige og uimponerende (de imponerer godt nok mig, men det er, fordi jeg kender dem og elsker dem og har set Jesus udrette store ting gennem dem). De er ikke forskellige fra dig. Det mest bemærkelsesværdige ved dem er ikke dem selv, men deres Herre Jesus, som arbejder i dem og gennem dem. Det er det, Jesus-mætning handler om: at han fylder os, så han gennem os kan fylde verden omkring os.

Det er min bøn, at resten af denne bog vil lede dig til at leve som en discipel af Jesus, så du går hans ærinde i din hverdag, og at det vil fylde dig med

en umådelig glæde, når du oplever, at Jesus gennem dig fylder verden med sin herlighed. Intet er så vigtigt som dette, intet kan vække større glæde.

Jeg ved ikke, hvad dit udgangspunkt er, men lad os begynde der, hvor Jesus åbnede mine øjne for sin vision. Det begyndte i en båd.

FØRSTE DEL

Begyndelser

1

DET BEGYNDTE I EN BÅD

Solen gav et flimrende genskin i Hamlin Lakes rolige vand. Snørerne på vores stænger hang slapt ned i vandet. Det var længe siden, vi havde fået bid.

Jeg elskede disse stunder sammen med min far. Selvfølgelig ville jeg gerne fange noget, men det var også fint bare at sidde stille i båden på vandet sammen med min far. Jeg havde brug for en tid med fuldstændig fred: ingen lyde, ingen samtaler, intet arbejde. Bare plads og ro.

Jeg havde været ungdomspræst i tyve år, men stod ved en skillevej. Jeg havde været ansat ved tre forskellige kirker, og det var egentlig efter en almindelig målestok gået godt, men nu var alle omkring mig efterhånden blevet opmærksomme på, at jeg ikke længere egnede mig så godt til at være ungdomspræst.

Jeg var nu leder af Student Impact, et arbejde for high school-elever ved Willow Creek Community Church i South Barrington, Illinois. Jeg havde lagt hårdt ud med en større omstrukturering, der skulle sætte eleverne bedre i stand til at missionere blandt deres medstuderende. I begyndelsen så det ud, som om alt, hvad jeg rørte ved, blev til guld. Folk elskede

mig. Hele holdet fulgte mig i tykt og tyndt. Arbejdet voksede sig stort, og ledelsen havde tilsyneladende fuld tillid til mig. Jeg var blevet ansat til at tænke ud af boksen og skabe en ny vision og en ny strategi, og det var lykkedes for mig. Efter en tid blev min rolle imidlertid mere og mere reduceret til administrator, og mine medarbejdere begyndte at miste tilliden til mig. Jeg passede ikke længere til stillingen. Jeg havde påtaget mig en tjeneste i kirken, fordi jeg elskede at se menneskers liv forvandles, og jeg var gået ind i ungdomsarbejdet, fordi teenagere i deres ungdommelige idealisme har en stærk tro på, at de kan være med til at forandre verden. Nu sad jeg bare og ledede en organisation, sådan lidt på autopilot, og kom længere og længere væk fra de mennesker, det egentlig drejede sig om.

Resultatet var, at jeg røg ind i en dyb depression og måtte søge behandling. Jeg blev nervøs og bange og følte mig som en fiasko. De fleste nætter lå jeg og vendte og drejede mig indtil daggry og fik næsten ikke sovet. Min kone Jayne var nødt til at vaske lagner hele tiden, fordi jeg gennemblødte dem med sved i min ængstelse. Jeg grublede over formålet med mit liv, og hvordan jeg bedst kunne gribe de opgaver an, der ventede. Jeg vred mig under beslutningernes byrde. Nogle nætter overvejede jeg ligefrem at begå selvmord. På det tidspunkt havde vi en nyfødt datter og havde lige købt hus, men jeg kunne slet ikke danne mig noget billede af vores fremtid. Jeg forstod, at jeg var nødt til at slippe væk fra det hele i nogle dage.

Jeg havde brug for at lytte til Gud.

Jeg havde brug for vejledning.

Jeg havde brug for hjælp.

Jeg havde brug for at være alene med min far i en båd på en sø.

"Der er noget galt her"

En lang tid sagde ingen af os noget. Det er noget af det, jeg godt kan lide ved at fiske: Jeg behøver ikke sige noget. Jeg havde brug for denne stilhed.

Til sidst brød min far tavsheden og sagde: "Ved du, at vi lige har ansat en præst til disciplintræning ved kirken? Din mor og jeg kan virkelig godt lide ham. Han oplærer os i at være disciple af Jesus, som vinder nye disciple. Nu er vi kommet i menigheden gennem mere end halvtreds år, men det er vi aldrig før blevet undervist i. Vi har arrangeret fællesspisninger med naboerne og snakker med mange af dem om Jesus. Vi nyder det virkelig og synes, vi lærer meget."

Min far fortsatte med at fortælle, at da hans kirke ansatte den nye præst

til disciplintræning, vidste de fleste af menighedens medlemmer ikke noget om, hvordan man kan adlyde Jesu befaling om at vinde nye disciple. Nu forstod de, at det bør være en helt normal aktivitet for enhver kristen.

Mens han snakkede, tænkte jeg på alle de år, jeg havde arbejdet med unge. Jeg glemmer aldrig den første, jeg ledte til tro på Jesus – Lynn. Da hun var kommet til tro, smed hendes adoptivforældre hende ganske enkelt ud. Familierne i vores kirke lod hende bo hjemme hos sig og behandlede hende som en af deres egne, mens hun prøvede at finde sine egne ben som kristen. Hendes liv var rodet, men midt i rodet trak hun mange andre med ind i vores fællesskab af troende.

Jeg mindedes også de mange eftermiddage, hvor jeg havde siddet og læst bibelhistorie sammen med Pedro, en førsteårsstuderende, og hans venner Jessica, Jennifer og Adam. Jeg kom til at smile, når jeg tænkte på Jennifer, som ikke kendte noget til Bibelen overhovedet, og som blev ved med at gentage Josefs nye navn – ”Safenat-Panea, Safenat-Panea, Safenat-Panea” – fordi hun syntes, det lød så sjovt.

Jeg tænkte på Todd, som jeg havde fulgt fra syvende klasse og videre gennem high school. Han var en genert fyr, som kun gav sine lidenskaber frit løb, når han dyrkede sport. Først havde han svært ved offentligt at bekendeg sig til Jesus, men med tiden blev han mentor for drenge, der var yngre end ham selv. Jeg tænkte på Nick, der i sine unge år var en rigtig festabe. Gud greb ham og forvandlede ham og brugte ham til at føre mange af hans klassekammerater til Jesus – på skolen, ved fester eller i cafeteriaet efter en fodboldkamp.

En af de klassekammerater hed Stephan. Hans historie var meget trist. Hans mor havde efterladt ham i vejkanthen, da han var en lille dreng. Han endte på et drengeheim. På et tidspunkt kom han til tro på, at han takket være Jesus havde en kærlig Far i Gud. Nu var han ikke længere en fortabt forældreløs, men et af Guds børn.

Navn efter navn, ansigt efter ansigt blev jeg mindet om dem. Alle de unge var helt almindelige teenagere, som Gud havde arbejdet med og arbejdet gennem og derved udrettet store ting.

De var alle sammen begyndt at vinde nye disciple.

Alle havde de vidnet for andre om Guds kærlighed til dem gennem Jesus Kristus. Alle var de vokset i forståelse og tro og lydighed mod Guds Ord. De bad regelmæssigt for andre og oplevede, at mange af deres venner også kom til at følge og adlyde og stole på Jesus.

Nogle vidnede i forbindelse med sport, andre gjorde det i klasselokalet, og mange gjorde det ved bare at snakke med andre i alle hverdagens situationer. De elskede at være sammen og var begejstrede for Jesus, og den begejstring smittede af på mange rundt om dem.

Når jeg tænkte på de unge, og hvad min far lige havde sagt, følte jeg mig både vred og forbløffet. *Hvordan er det muligt, at mennesker kan komme i kirken gennem halvtreds år uden at vide, hvordan man vinder nye disciple? tænkte jeg undrende. Hvad er der galt med kirken? Jeg har set teenagere begynde at gøre det efter få måneder som troende. Hvorfor skal det overhovedet være nødvendigt at ansatte en præst til disciplinetræning, når hele kirkens formål er at gøre mennesker til Jesu disciple? Det er da ikke en gren af kirkens arbejde. Det er hele formålet med kirken! Enhver discipel af Jesus er kaldet til at gøre det.*

Der er helt klart noget galt her!

Du er kirken

Min far blev ved med at snakke om den undervisning, han og mor fik. Han talte om de fester, de holdt, de naboer, som deltog, og de samtaler, de førte med folk. Jeg var rigtig glad for, at han havde fundet ind i denne nye tjeneste, men jeg blev også trist, for når jeg tænkte på, hvordan det havde været at vokse op i vores hjem, gik det op for mig, at mine forældre allerede havde levet på den måde i mange år.

Mine forældre havde altid været indbegrebet af gæstfrihed. De indrettede i høj grad deres hus og deres liv efter, at andre mennesker skulle få lyst til at komme til dem. Jeg tænkte ikke meget over det, da jeg voksede op, for jeg havde jo aldrig kendt til noget andet. De lavede et svømmebassin i baghaven. Min far renoverede vores kælder og fyldte den med et billardbord, et bordtennisbord, videomaskiner og pinballmaskiner. Teenagere kom hjem til os, når de skulle have det sjovt, for døren stod altid åben for dem, og min mor havde altid mad og drikke til dem. Mine forældre elskede helt klart at have unge mennesker i huset. Når jeg kom hjem efter en aften ude sammen med mine venner, var det helt normalt, at mine forældre havde en gruppe teenagere på besøg. Jeg kunne høre, hvordan de sad og snakkede med dem om sport, skole, kærester, sex – alt muligt.

Når jeg tænkte over det, forekom det mig mærkeligt: *Hvorfor har teenagere lyst til at komme her og hygge sig med mine forældre og snakke om sex? tænkte jeg. Hvad ved mine forældre om sex?*

Når vi spiste middag, skete det tit, at mine forældre begyndte at fortælle

os børn om en eller anden, som havde brug for et sted at være: en dreng, hvis forældre havde smidt ham på gaden; en mand, som ikke trivedes i sit ægteskab og havde brug for en pause; en forhenværende narkoman, som havde brug for at gemme sig for sine tidligere kammerater, så de ikke skulle få ham til at tage stoffer igen. Når de havde fortalt, spurgte mine forældre så os fire drenge: "Skal vi invitere ham til at komme og bo her? Kunne en af jer lade ham låne jeres værelse i et stykke tid?" Jeg kan ikke påstå, at det altid var så nemt for os. Hvilken teenagedreng har lyst til at låne sit værelse ud til en fremmed? Men i dag er der mange mennesker, der regner Jesus for deres Herre og Vanderstelts for deres familie, fordi min far og mor tog dem ind.

Hvis mine forældre ikke vidste, hvordan man gør folk til Jesu disciple, hvad var det så, de lavede alle de år? tænkte jeg ved mig selv.

Mens jeg sad og så ud over vandet, gik det op for mig, at ingen nogensinde havde anerkendt det, far og mor gjorde. Det havde simpelthen ikke passet ind i kirkens liste over tjenester. Kirkens ledelse havde aldrig fortalt mine forældre, at de faktisk gjorde kirkens arbejde i deres hjem. Kirkens arbejde havde fejlagtigt været defineret udelukkende som bestemte begivenheder: Gudstjeneste om søndagen, bibelstudie om onsdagen og måske en undervisningsaften i ny og næ.

Folk gik i kirke. Det var en begivenhed, noget skemalagt. Kirken blev ikke opfattet som en sum af de gudvelbehagelige gerninger, Guds børn gjorde i hverdagen. Det, mine forældre havde gjort, talte ikke med – sådan havde de i hvert fald forstået det.

Den dag i båden var med til at definere mit fremtidige liv. Når jeg ser tilbage, forstår jeg, at Helligånden den dag viste mig en fejl eller mangel ved, hvordan vi forstod og indrettede vores kirke, og hvordan man definerede og praktiserede det at gøre mennesker til Jesu disciple.

Når de teenagere, jeg havde arbejdet med, var i stand til at gøre andre til Jesu disciple, var det fordi, de i deres forståelse *var* kirken. For dem var kirke ikke noget, man *kom i*. Kirke er noget, man *er*.

Det kan måske godt virke forvirrende på nogen, fordi ordet *kirke* helt bogstaveligt betyder 'forsamling'. Det gør det nærliggende at tænke på kirken som et sted, man kommer – man er jo nødt til at bevæge sig derhen, hvor forsamlingen er, hvis man vil deltage i den.

Men når Bibelen bruger ordet kirke, mener den Guds folk, der samler sig om Jesus for at gøre hans gerning i verden. Mine teenagere var mennesker,

der havde samlet sig om Jesus, og som nu elskede andre der, hvor de befandt sig – på fodboldholdet, i klasselokalet, ved festen fredag aften – for at få andre til også at samle sig om Jesus. Mine forældre havde gjort fuldstændig det samme. Det samme gjorde de første mennesker, der samlede sig om Jesus.

Det samme kan du gøre.

Det indser du nemt, når du læser beretningerne om Jesu liv i Bibelen. Du får hurtigt blik for, at de mennesker, Jesus samlede omkring sig til at hjælpe ham i hans gerning, var helt almindelige mennesker, der ikke havde styr på alting. Der var krigere og kvinder, fiskere og fædre, hedninger og prostituerede, religiøse og vantro. Sammen med dem gjorde Jesus Guds gerning på markedspladsen, ved en fest, på en bjergside, i et hus – og i en fiskerbåd på en blikstille sø, hvor der ikke så ud til at være nogen fisk.

Han gør stadig sin gerning i fiskerbåde på rolige vande langt fra religiøse forsamlinger. Det gjorde han også med mig, der i båden med min far.

Almindelige mennesker, der gør almindelige ting

Den dag gik der noget op for mig. De unge, jeg havde arbejdet med, havde oplevet noget, der mindede mere om den oprindelige 'kirke' end det, mine forældres generation havde oplevet. Disse unge var almindelige, enkle, forvirrede mennesker ligesom dem, Jesus valgte at omgive sig med, da han vandrede på jorden.

Mine forældre var ikke de eneste.

Jeg var selv en i flokken.

Jeg fandt ud af, at jeg slet ikke var nogen typisk kirkeleder. Jeg kunne godt stille mig op i en forsamling for at tale eller forkynde, men jeg passede ikke ind i den almindelige opfattelse af kirken som en række arrangementer. Jeg ville gerne se mennesker, alle mennesker, mennesker af enhver art hvor som helst, leve som Jesu efterfølgere og medarbejdere 24-7.

Jeg tænkte igen på de unge, jeg havde arbejdet med gennem årene, og hvad der var blevet af dem. Mange af dem var nok endt i den samme forestillingsverden som mine forældre. De opfattede ikke længere sig selv som levende sten i Guds kirke. De havde ingen anerkendelse fået for det, de gjorde. De var blevet en del af det, de selv kaldte "den store kirke"; de havde rettet ind. I stedet for aktivt at søge at nå folk i hverdagen var de blevet bedt om at sætte sig på tilskuerpladserne og se på kampen. De havde sluttet sig til de mange tusinder, som lader sig bilde ind, at kirken er en begivenhed,

som du skal slutte op om, og at Guds arbejde gøres fra en prædikestol eller en scene, hvor de få udvalgte gør Guds arbejde på vegne af de mange.

Som teenager spillede jeg målmand på et ishockeyhold, der rejste rundt og spillede i Michigan. På et tidspunkt fik jeg muligheden for at spille i en højere division og ligefrem gøre karriere som ishockeyspiller. Men vores familie havde venner, som havde prøvet det, og når de fortalte om livet som professionel, mistede jeg lysten til at prøve. På det tidspunkt havde jeg også planer om at uddanne mig til jurist. Jeg takkede nej til tilbuddet og holdt helt op med at spille ishockey. Skøjterne blev pakket væk, og jeg holdt helt op med at interessere mig for spillet. Det føltes trist – næsten som en dødsoplevelse – men jeg tænkte: *Hvorfor blive ved med at spille, hvis det alligevel kun kan gå tilbage fra nu af?* Jeg havde ikke lyst til at have noget med ishockey at gøre og derved minde mig selv om, at jeg kunne have drevet det til mere, men valgte ikke at gøre det.

Det var lidt det samme, der var sket for mange af de teenagere, jeg havde ledt. Nogle af dem havde bare indtaget deres pladser. De gav penge til kirken, de mødte op, de inviterede andre, og de påtog sig nogle gange en tjeneste. Men det meste af tiden sad de bare på deres pladser. For nogle af dem blev kirken en skuffelse. De havde stået midt i kampen. De havde oplevet at sejre, men nu var de blevet degraderet til tilskuere. Nogle af dem havde desværre helt forladt kirken. De har sikkert tænkt, at hvis de ikke længere skulle spille, men bare se på, hvorfor så overhovedet beskæftige sig med det? Andre havde engageret sig i evangelisation til collegestuderende eller mission i udlandet – steder, hvor man stadig forventede, at alle 'spillede med'. Andre igen havde sluttet op om alternative kirkeformer, hvor de fortsat havde mulighed for at missionere i deres hverdag. I mange tilfælde mistede de lokale kirker på den måde nogle af deres bedste spillere.

Nu sad jeg her i en båd sammen med min far – og sammen med Jesus. Min far var ikke opmærksom på det, men Jesus havde altid været hos ham – og hos mig. Han havde været der i alle de kærlige handlinger, de åbne døre, de sene samtaler. Jesus havde været midt i sin kirke hjemme hos mine forældre og havde gjort sin gerning i deres hverdagsliv. Min mor og far havde ikke brug for at blive oplært i en ny metode til at vinde disciple. De havde mere brug for at få at vide, at de i deres hverdag gennem mange år havde skabt et godt grundlag for at gøre mennesker til Jesu disciple. De havde blot brug for anerkendelse og en øget opmærksomhed på at udnytte deres muligheder.

Flere gange i løbet af de følgende dage talte jeg med mine forældre om, at de skulle regne det liv, de altid havde levet, for en central del af kirkens arbejde. De kunne gøre mennesker til Jesu disciple i deres hverdag, i deres hjem. Det tændte en glød i deres hjerter, og de blev begejstrede, da de forstod, hvordan Gud havde udrustet dem på en særlig måde til at tjene hans sag her i verden. Det, de gjorde, havde stor betydning. Han kunne bruge dem, som de var.

Og selv om de ikke var bevidste om det, havde de også gjort deres børn til disciple, mens de rakte kærligt ud til andre mennesker. De havde formet mig med deres eksempel.

En ny begyndelse

Flere måneder efter den fisketur var de nye tanker stadig ved at tage form i mit sind. *Der må gøres noget ved det her!* blev jeg ved med at tænke. Jeg følte en stærk tilskyndelse til at kalde almindelige mennesker til at se hele livet som den sammenhæng, hvor vi kan tjene Jesus. Alle kunne og alle burde tage del i denne tjeneste. Det almindelige, alt det i hverdagen, er afgørende vigtigt. Jesus ønsker, at alle hans børn skal tænke hans gerning ind i livet som helhed.

Da jeg fire måneder senere trak mig fra min stilling i kirken, følte jeg mig overbevist om, at jeg aldrig igen ville lade mig ansætte til en tjeneste ved en kirke. Ledelsen havde været storsindet nok til at ofre penge på en professionel vurdering af mit fremtidige potentiale. Vurderingen viste, at jeg ville egne mig godt til at starte nye foretagender eller virke som konsulent eller som 'ildsjæl' i ledelsessammenhænge. Jeg blev advaret mod nogensinde igen at lade mig ansætte i en administrativ stilling eller som kirkeleder i det hele taget, med mindre stillingen havde med menighedsplantning at gøre.

På det tidspunkt følte jeg ikke, at der var plads til sådan en som mig i kirken. Jeg tænkte: *Hvorfor ikke bruge din handelsuddannelse til at starte din egen virksomhed? Måske kan du gøre mennesker til Jesu disciple som forretningsmand og lære andre at gøre det samme? Måske kan du inspirere forretningsmænd som min far, der aldrig har fået at vide, at man også kan tjene Jesus i forretningsverdenen?* Jeg spekulerede også på, hvordan Jayne og jeg kunne tjene i fællesskab i vores hjem og nabolag. Måske kunne vi oplære folk i at betragte deres hjem og hverdagssammenhæng som en missionsmark.

Den dag jeg trådte tilbage, blev jeg ringet op tre gange, hver gang af mennesker, som ikke vidste, jeg havde sagt op. Alle tre ville spørge mig om at

være med til at plante menigheder. Den ene af dem, der ringede, var min tidligere mentor. Han inviterede mig til at komme tilbage til området omkring Seattle for at plante menigheder sammen med ham. Da han beskrev, hvad han følte sig kaldet til, og indbød mig til at være med i, fornemmede jeg en tilskyndelse fra Helligånden: "Det her er begyndelsen til det, jeg lagde dig på hjerte i båden. Jeg er med i dette. Stol på mig, så vil jeg føre dig ind i noget nyt."

Uden helt at vide, hvad vi egentlig vovede os ud i, var Jayne, Haylee (vores ti måneder gamle datter) og jeg selv to måneder senere på vej mod Seattle i vores minivan. Vi var parate til at tære på vores opsparing, mens vi arbejdede med at plante menigheder, hvor alle medlemmerne skulle deltage i kirkens arbejde på alle områder af deres liv – menigheder, hvor mennesker som min far og mor, enlige mødre, teenagedrenge og fiskere alle har en vigtig rolle at spille.